

59. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI ■ »LJUDOŽDER VEGETARIJANAC« I »ZABRANJENO SMIJANJE«

Oštra kritika i tragična komedija

U »Zabranjenom smijanju« smijanje nije bilo baš doslovno zabranjeno, ali ni majstor komedije zapleta Miro Gavran nije uspio natjerati režisera Žmegača da nekoliko slika iz porodičnog života spoji u jednu filmsku cjelinu, pa da se ipak nasmijemo

PULA » Bolesna smo nacija, a to se najbolje vidi po tome što su nam u gotovo svim Vladama ministri uglavnom bili i jesu doktori, a dao Bog zdravlja i mnogi Hrvati su često na bolovanju, lijekova se propisuje i troši preko svake mjere, pa su onda i dugovi bolnica ravni tomu. Uprkos svemu čak se i sindikat, koji sve ovo predstavlja i zastupa, hvali kako su dobro prošli u pregovorima s Vladom koja im je uzela pola, a mogla je i više, pa povjerenica napada svoje kolege iz ostalih branši da niš' ne kuže i uzima riječ ministru da zaprijeti, kako se on ne bi zamjerio sindikalcima.

U nekom prenesenom smislu ovo je pozadina teme filma Branka Schmidta »Ljudožder vegetarijanac« o korumpiranom društvu u raspadu, nagriženom metastazama, a ni citostatici ne pomažu da ozdravi.

Puno je napisano o ovom filmu, koji je gotovo istovjetan »Cvjetnom trgu« Krste

Papića u seciranju hrvatskog društva danas i to je postala već stigma i opsesija koja nečijim ušima i namjerama jako godi, a ništa ne rješava. Da ova usporedba nije slučajna, evo primjera s Draženom Kühnom koji kod Schmidta igra istu ulogu kao i kod Papića – onoga tko će tajno snimiti korumpiranog doktora, odnosno mafijaša, s tim što je u »Cvjetnom trgu« to glavna uloga i tema, a u »Ljudožderu vegetarijancu« sporedna.

Schmidtova opaska

Papić je sa svojim »Sopranovićima« konkretniji i jasniji, dok su Schmidtovi dr. Jekyll i mr. Hyde brutalniji jer se igraju bogova dok drže život u rukama i rade s njim što im padne na pamet – bez kazne.

Bitorajac nije loš, dapače, ogavan je, a cijela ekipa je licemjerna i u duhu one sindikalne servilnosti. Međutim, izostala je ona nezaobilazna

Festivalska završnica uz punu Arenu

M. ANGELINI

Mustafa Nadarević i Rene Bitorajac u filmu Branka Schmidta »Ljudožder vegetarijanac«

Ljiljana Bogojević (Mia) i Ljubomir Kerekeš (Boris) u filmu Davora Žmegača »Zabranjeno smijanje«

dilema i problem pobačaja, oplodnje i zametaka koja se lomi i u parlamentu, kao i u bolnicama. Nadam se da je Schmidt onom svojom opaskom na kraju filma – »da ni jedan pas nije ozlijeđen« – svoju oštricu uputio svima onima kojima je na savjesti briga prema životinjama, pa im prema čovjeku ne ostane dovoljno pažnje i skrbi.

I »Zabranjeno smijanje« Davora Žmegača, po scenariju Mira Gavrana, je kao i prethodni film proizvod HRT-a, pa je predzadnji dan festivala u znaku državne javne kuće koja je prije uz Ministarstvo kulture, a danas uz HAVC, glavni stup hrvatske kinematografije. Tko s njima surađuje, to mora imati na umu jer bi se lako mogao naći na meti, a u trci za žutilom i gledanošću na komercijalnim teveima sve se činilo da se uhvati taj mamac – »pa gledatelji to vole«. Čini mi se da je produkt takvog razmišljanja baš ovaj

Boris Buzančić

Borisu Buzančiću nagrada »Fabijan Šovagović«

Glumcu Borisu Buzančiću uručena je nagrada »Fabijan Šovagović« koju dodjeljuje Društvo hrvatskih redatelja. Buzančić je glumac iznimne karijere, a glumio je i u klasicima kao što su »H-B«, »Koncert« i »Ciguli miguli«. Zanimljivo je da je rijetko bio na PFF-u, a zadnji je put bio u Puli kada je Vinko Brešan doveo »Maršala«.

film čijega smo se naslova i poruke doslovno držali, i ni jednom se nismo nasmijali.

Stisnuti zubi

Nije baš bilo doslovno zabranjeno, ali ni majstor komedije zapleta Miro Gavran nije uspio natjerati režisera Žmegača, koji zimuje još od 2002. i nikako da se probudi, da onih četiri-pet slika iz porodičnog života po modelu »imaš ženu, zadrži i ljubavnicu« (očito već pripremljenih

za buduće razradene nastavke) spoji u jednu filmsku cjelinu, pa da se ipak koji put malo i nasmijemo, a ne ovako, čim razvučemo usne – brzo stisnemo zube.

Da će projekta biti, evo vam dokaza: Ljubomir Kerekeš, Ljiljana Bogojević, Nataša Dangubić, Lana Barić (kojoj je konačno vrijeme da izađe iz onog svog klišea naivne Dalmošice s kojim je hrabro zakoračila u »Žutom mjesecu«), Kristijan Ugrina, Draško

Zidar, Slavica Knežević... Fale samo Mila Elegović, Tarik Filipović, Šivak i Mile Kekin.

Nadam se da će moj kolega filmski kritičar Dejan Šoša, koji je u međuvremenu postao v.d. glavnog urednika HTV-a, htjeti ovo preusmjeriti na pravi put i ubuduće zaustaviti suludu trku za gledanošću, a otvoriti prozore da se stanje malo provjetri za zdrave ideje, ili da možda zagrebačke priče uđu unutra.

Mate ČURIĆ